

Intermedi en el Pacte Cultural

Les institucions de Catalunya ja no signaran, probablement, fins que l'estiu haurà acabat, el pacte de coordinació en les actuacions culturals. Encara hi ha matisos a aclarir, entre convergents i socialistes

J. M. BISBAL

El pacte que estaven a punt de signar, en matèria de cultura, les institucions de Catalunya, tan sols a l'espera d'acabar de «concretar els últims matisos», ha quedat, segons tots els indicis, ajornat fins a la represa de les negociacions, després de les vacances d'estiu. D'aquesta manera, l'acord assolit ara fa un mes pel conseller de Cultura, Joan Rigol, i el secretari general dels socialistes, Raimon Obiols, no ha trobat el suport que inicialment s'havia previst.

Mentre els socialistes demanen un aclariment major de la llista de punts concrets d'actuació immediata, com també dels nous recursos econòmics que la Generalitat pensa aportar-hi, el govern presidit per Jordi Pujol centra les seves objeccions en un punt que considera fonamental: col·laboració, sí, sempre que quedi perfectament clar quina és la institució que dirigeix els destins globals de la política cultural a Catalunya.

No es tracta tan sols d'un problema polític. Totes les forces implicades coincideixen a qualificar l'acord subscrit el passat dia 12 de juliol com a històric, ja que, des de 1981, els ajuntaments i l'esquerra política del país reclamaven la necessitat d'arribar a una «entesa cultural». «Després de quaranta anys sense cap mena de planificació ni possibilitat d'actuació —com diu Jau-

Una sessió del Consell assessor de Cultura

/ Lluís Salom

me Lorés, secretari del Consell Assessor de Cultura de la Generalitat—, que ens han portat a una situació francament molt problemàtica», la cooperació cultural s'ha fet imprescindible.

Un pacte aclaridor

El text assenyalava clarament la necessitat que les principals institucions de Catalunya coordinin el seu esforç conjuntament, per tal de «consolidar el patrimoni cultural, racionalitzant l'ús dels recursos públics, a fi de dotar Catalunya d'una infraestructura cultural bàsica, en el sentit que aquesta s'ha de basar

en la legítima autonomia de cadascuna».

M. Aurèlia Capmany, com a regidora de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, valora «molt positivament que les institucions ens posem d'acord en un projecte cultural que no parteix de la rivalitat, sinó tot el contrari». Des del seu punt de vista, Barcelona és una ciutat que té un ajuntament que la història ha carregat amb un plec important de competències, «i això fa que la tasca sigui feixuga, difícil, però riquíssima i gratificadora». Per això, l'estat, representat per l'autonomia, ha de col·laborar-hi. En aquest punt es suscita un

dels principals temes a negociar. El document assenyalava molt clarament les responsabilitats bàsiques de cada una de les tres parts implicades.

La Generalitat té com a funció «l'impuls legislatiu, la formulació de polítiques locals que permetin la concertació amb les administracions locals, establint el suport a les institucions fonamentals d'abast nacional. Els ajuntaments han de garantir els serveis culturals necessaris per al conjunt dels ciutadans del municipi, directament o de forma concertada amb les iniciatives que puguin sorgir de la societat. Les diputacions es preocuparan

d'establir els serveis de suport municipal, de manera que es done solució a les problemàtiques que cal abordar de forma general o mancomunada».

Aquesta delimitació de responsabilitat i funcions, però, no ha estat prou perquè el govern de la Generalitat donés llum verda al pacte. Hi ha, al cap i a la fi, un important potencial de benefici polític que les forces participants intenten capitalitzar. Els socialistes volen que se'n concretin les xifres econòmiques, és a dir, si seran 1.500 els milions que la Generalitat pensa aportar-hi com a increment del seu pressupost en matèria de Cultura per a 1986, segons s'ha dit aquest dies, o per contra, si no hi ha res definitiu encara. Convergència, en canvi, manifesta les seves reserves fins que el Ministeri d'Economia del govern espanyol no aclareixi els mecanismes financers de Catalunya.

Acords concrets

A nivell extern, la política informativa intenta evitar aquesta sensació d'*impasse*. El comitè executiu de CDC ha donat a conèixer el seu «suport al pacte cultural, en la línia de reafirmar una millor coordinació de les administra-

cions públiques de Catalunya». M. Aurèlia Capmany diu que aquest retard «es deu a la dificultat de trobar la fórmula oportuna. Quan es fa una cosa nova, trobar-ne el llenguatge adequat és difícil».

Ignasi Sala, també com a integrant del Consell Assessor, considera que l'aspecte més important del document que s'està estudiant en aquests moments són «els acords concrets, que afecten a una sèrie de qüestions molt importants i que demostren l'interès negociador de les distintes parts». Acords que es resumeixen en l'elaboració d'un Pla d'Equipaments Culturals de Catalunya, on es programin les inversions, que, ja desde mitjan 1986, es puguin iniciar; preparar un pla per tal d'impulsar les qüestions concretes que tenen un abast nacional; una normativa que reguli l'adjudicació de recursos econòmics; un pla de cooperació per evitar actuacions concurrents, i la creació d'una xarxa de «centres impulsors de la normalització lingüística».

Tot això es resumeix, d'entrada, segons Jaume Lorés, en «l'elaboració del Llibre Blanc de la Cultura Catalana, a fi d'establir el mapa cultural de Catalunya, a partir del qual tre-

ballar sobre segur i directament sobre els déficits».

Noves iniciatives

El document contempla una sèrie de projectes puntuals, sobre els quals es fa una previsió d'actuació immediata. Concretament, a l'igual que els actuals consorcis ja existents al Gran Teatre del Liceu i el Palau de la Música, es pensa crear el consorci del Museu d'Art Contemporani, per tal d'impulsar aquest nou projecte, constituint un fons comú d'obres.

També es proposa la creació del consorci de la Biblioteca de Catalunya, que en possibilita el creixement; alhora, es propicia la unificació de la xarxa de biblioteques de Catalunya, locals que, fonamentalment, pertanyen actualment a les diputacions i als ajuntaments, i elaborar-ne un pla que permeti el creixement ordenat de la xarxa.

L'aspecte musical recull un tema important: l'Orquestra Ciutat de Barcelona. No fa gaires dies va saltar a les pàgines dels diaris l'afer que es va produir quan els seus músics no van assistir a un concert que tenien previst de celebrar a Cambrils. La raó

que ho va motivar es resumia en una reivindicació de tipus laboral. L'Orquestra fins ara ha estat finançada majoritàriament per l'Ajuntament de Barcelona —amb un pressupost que enguany es situa en 468 milions de pessetes—. Jaume Lorés afirma «que l'OCB ha de convertir-se en l'Orquestra de Catalunya». En aquest sentit, Aurèlia Capmany apunta que «hem de fer-la rendible des de el punt de vista cultural», i, per això, s'ha d'arribar a fer concerts per tot Catalunya.

El text recull la intenció de consolidar els consorcis ja existents en matèria musical, com també la creació de l'Auditori Municipal, a partir del qual l'oferta de música simfònica de la ciutat es veuria notablement enriquida. Un projecte que comporta la inversió de més de mil milions de pessetes.

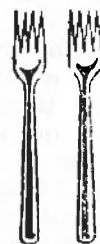
Finalment, en l'apartat teatral es defineix la necessitat de potenciar l'actual conveni del Teatre Lliure, i la possibilitat d'arribar a una col·laboració entre el Centre Dramàtic de la Generalitat i el Mercat de les Flors. En definitiva, una coordinació de la política de subvencions a les sales i als grups estables de Barcelona.

RESTAURANT

CERVESERIA

CUINA
D'ESPECIALITATS

Avinguda de la República Argentina, 21

Telèfon 288 30 36 - XÀTIVA